

Càntic de Maria: Magnificat

En aquells dies Maria es va aixecar i es va posar en camí, de pressa, cap a la muntanya a una ciutat de Judà. Va entrar a casa de Zacaries i va saludar Isabel. Va esdevenir que quan Isabel va sentir la salutació de Maria, li va saltar al ventre. Isabel es va omplir de l'esperit sant i aixecant la veu va exclamar: beneïda tu entre les dones i beneït el fruit del teu ventre, **qui sóc jo perquè em visiti la mare del meu senyor**, Doncs. així que la teva salutació va arribar a les meves orelles la criatura va saltar d'Alegria al meu ventre benaurada la que ha cregut perquè el que li ha dit el senyor es complirà. I Maria digué:

**La meva ànima magnifica el Senyor,
el meu esperit celebra el Déu que em salva,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.**

**Des d'ara totes les generacions
em diran benaurada,
perquè el Totpoderós obra en mi meravelles.**

**El seu nom és sant,
i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.**

**Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
derroca els poderosos del soli
i exalça els humils.
Omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.**

**Ha protegit Israel, el seu servent,
com ho havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.**

Això és El Magnificat, un cant i una pregària. Es troba al *capítol 1 de l'evangeli de sant Lluc, versets 46-55* i reproduïx, com hem vist, les paraules que Maria dirigeix a Déu quan visita la seva cosina Santa Isabel, mare de Joan Baptista i esposa de Zacaries.

Els estudiosos de la Bíblia creuen que és un càntic sagrat que ve de la primitiva comunitat judeocristiana i que expressa la fe dels primers seguidors de Jesús que ja se sentien també, enamorats de la seva mare.

Encara que el Magnificat no hagi estat compost per Maria, només cal saber que l'evangelista li atribueix a Maria aquests sentiments. Això ofereix una base sòlida per descriure la figura teològica de la Mare de Jesús i la importància que aquest càntic ha tingut i té a l'Església. En ell s'entreu "l'experiència personal de Maria, **és com la fotografia del cor i de l'ànima de la Verge , el secret de la seva inefable grandesa i de la seva profunda humilitat.**

I si ella ha estat elevada tan alta en els plans de Déu, és perquè ha sabut col·locar-se en l'últim lloc. Al Magnificat, **cada cristià** rep la invitació de fer seva aquesta actitud de Maria i **és cridat a fer propi aquest càntic**, el càntic de l'humil, del veritable home de fe.

Estrofa per estrofa:

1. Maria, inspirant-se en la tradició de l'Antic Testament, celebra amb el càntic del *Magnificat* les meravelles que Déu hi va fer. **Aquest càntic és la resposta de la Verge al misteri de l'Anunciació:** en què l'àngel l'havia convidat a alegrar-se; ara Maria expressa l'alegria del seu esperit en Déu. La seva alegria neix d'haver experimentat personalment la mirada benèvola que Déu li va dirigir a ella, una criatura humil.

Davant del Senyor, potent i misericordiós, Maria manifesta el sentiment de la seva petitesa: "Proclama la meua ànima la grandesa del Senyor; s'alegra el meu esperit en Déu, el meu salvador, perquè ha mirat la (petitesa)/ humiliació de la seva esclava" (Lc 1, 46-48). Probablement, el terme grec ταπείνωσις està pres del càntic d'Anna, la mare de Samuel, que mostra la "humiliació" i la "misèria" d'una dona estèril (cf. 1S 1,11), que encomana la pena al Senyor. Amb una expressió semblant, Maria presenta, al Magnificat, la seva situació de pobresa i la **consciència de la seva petitesa** davant Déu que, amb decisió gratuïta, hi va posar la mirada, cridant-la a convertir-se en la mare del Messies.

2. Les paraules "**des d'ara totes les generacions em diran benaurada**" (Lc 1, 48) prenen com a punt de partida la felicitació d'Isabel, que va ser la primera a proclamar Maria "feliç" (Lc 1, 45). El càntic prediu que aquesta proclamació s'anirà estenent i ampliant, i ho podem veure avui en dia en forma de les diferents advocacions arreu del món, com la nostra, la Mare de Déu del Carme.

3. **"El Poderós ha fet obres grans per mi; el seu nom és sant i la seva misericòrdia s'estén als seus fidels de generació en generació "(Lc 1, 49 50).**

Què són aquestes "obres grans" realitzades en Maria pel Poderós? L'expressió apareix a l'Antic Testament per indicar l'alliberament del poble d'Israel d'Egipte o Babilònia. Al *Magnificat*, es refereix a l'esdeveniment misteriós de la concepció de Jesús, després de l'anunci de l'àngel.

En el *Magnificat* es revela l'experiència del rostre de Déu feta per Maria, Déu no només és el *Poderós*, pari el que res no és impossible, com havia declarat Gabriel (cf. *Lc 1, 37*), sinó també el *Misericordiós*, capaç de **tendresa i fidelitat** envers tot ésser humà.

4. **"Ell fa proeses amb el seu braç; dispersa els superbs de cor; enderroca del tron els poderosos i enalteix els humils; als famolencs els satisfets de béns i als rics els acomiada buits "(Lc 1, 51 53) .**

Maria ens porta a descobrir els criteris de la misteriosa acció de Déu. El Senyor, trastocant els judicis del món, ve en auxili dels pobres i els petits, en perjudici dels rics i els poderosos, i, de manera sorprenent, satisfà béns als humils, que li encomanen la seva existència

Aquestes paraules, alhora que ens mostren en Maria un model concret i sublim, ens ajuden a comprendre que allò que atrau la benevolència de Déu és sobretot la **humilitat del cor**.

5. Per últim, el càntic exalta el compliment de les promeses i la fidelitat de Déu cap al poble elegit: **"Auxilia a Israel, el seu servent, recordant-se de la misericòrdia, com ho havia promès als nostres pares, a favor d'Abraham i la seva descendència per sempre " (Lc 1, 54-55).**

Maria, plena de dons divins, no s'atura a contemplar només el seu cas personal, sinó que comprèn que aquests dons són una manifestació de la misericòrdia de Déu cap a tot el seu poble. Déu compleix les seves promeses amb una fidelitat i generositat sobreabundants.

Reflexió

Al cant, en realitat, Maria diu poques coses noves. Gairebé totes les seves frases troben nombrosos paral·lelismes als salms i a altres llibres de l'Antic Testament. Però en les paraules de Maria estem llegint ja un avançament de les benaurances i una visió de la salvació que trenca tots els motlles establerts.

El cant és com un mirall de l'ànima de Maria. És, sens dubte, el millor retrat de la Maria que tenim. El seu cant és, alhora, bell i senzill. Sense ostentació literària, sense grans imatges poètiques, sense que s'hi digui res extraordinari. Però les paraules resulten impressionants.

És, sobretot, un esclat d'alegria. Les coses de Déu parteixen del goig i acaben a l'entusiasme. Déu ve a omplir, no a buidar. Però aquest goig no és humà. Ve de Déu i en Déu acaba. L'alegria de Maria no és aquest món. No s'alegra de la maternitat humana, sinó de ser la mare del Messies, el seu Salvador. No de tenir un fill, sinó que aquest fill sigui Déu.

Per això se sap plena, Maria, per això s'atreveix a profetitzar que tots els segles en diran benaurada, perquè ha estat mirada per Déu.

Al Magnificat, Maria anuncia allò que el seu Fill predicarà en les benaurances: que Ell porta un pla de Déu que haurà de modificar les estructures d'aquest món de privilegi dels més forts i poderosos.

Els pobres i humils dels quals parla Maria **són els que només compten amb Déu en el seu cor**: els humils, els que s'hi refugien, els que el busquen, els cors trencats i les ànimes oprimides. Maria no parla tant de classes socials sinó més aviat de classes d'ànimes.

Maria no parla només de la pobresa material o de la pobresa espiritual. Parla de la suma de totes dues. Alhora, ofereix un programa de reforma de les injustícies d'aquest món i d'elevació dels ulls al cel. Són dues parts essencials del Magnificat i de l'evangeli, dues parts inseparables.

Aleshores mirem-nos a nosaltres mateixos, i preguntem-nos:

- en observar els esdeveniments del món, em deixo atrapar pel pessimisme o, com la Verge, sóc capaç de distingir l'obra de Déu que, a través de la mansuetud i la petitesa, fa grans coses?

Però algú podria dir: "Però jo sóc feble", és aleshores quan cal tenir present que el Senyor sempre està a prop. L'estil de Déu és la proximitat, la compassió i la tendresa.

I amb el Magnificat, la Mare de Déu, ens acompanya, i ens convida a alegrar-nos de l'obra de Déu a la terra.